

Ár 2017, föstudaginn 7. júlí, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru Auður Inga Ingvarsdóttir, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hrannar Már Gunnarsson, Oddur Ólason og Fura Sóley Hjálmarsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 5/2017**:

M sóknaraðili
gegn
F fjármálafyrirtæki

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefnd sóknaraðili, annars vegar, F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 17. janúar 2017 með kvörtun sóknaraðila, dags. sama dag. Með tölvupósti nefndarinnar, dags. 24. janúar 2017, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dags. 23. febrúar 2017. Var bréfið sent sóknaraðila, með tölvupósti nefndarinnar sama dag og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum, sem bárust nefndinni með bréfi dags. 7. mars 2017.

Málið var tekið fyrir á fundum nefndarinnar 30. júní og 7. júlí 2017.

II.

Málsatvik.

Málið snýst um sjálfskuldarábyrgð sem sóknaraðili tókst á hendur á skuldabréfi útgefnu 28. október 2005 af A, upphaflega að fjárhæð 1.300.000 kr., til forvera varnaraðila, en hinn 9. október 2008 tók varnaraðili umræddan lánessamning yfir á grundvelli ákvörðunar Fjármálaeftirlitsins um ráðstöfun eigna og skulda F. Lánið var bundið vísitölu neysluverðs með grunnvísitölu 246,90. Var lánið veitt til sjö ára og eins mánaðar og var fyrsti gjalddagi 1. desember 2005 en vextir reiknuðust frá 24. október sama ár. Vextir voru tilgreindir 8,10% og voru breytilegir. Með því að haka í þar til gerðan reit á skuldabréfinu og rita upphafsstafi sína þar við óskaði sóknaraðili eftir því að greiðslugeta greiðanda yrði metin.

Greiðslumati varnaraðila á greiðanda var lokið 21. október 2005 með neikvæðri niðurstöðu sem merkir að greiðandi gat ekki efnt fjárskuldbindingar sínar. Útgefandi skuldabréfsins og sömuleiðis sóknaraðili rituðu 28. sama mánaðar nafn sitt undir eftirfarandi texta á skjali með greiðslumatinu sem ber heitið „Niðurstöðu greiðslumats“: „Greiðandi og ábyrgðarmenn hafa fengið afhent, kynnt sér og skilið þetta mat á greiðslugetu greiðanda og samþykkt það sem fullnægjandi fyrir sig. Þeir hafa einnig kynnt sér efni upplýsingabæklings F um persónuábyrgðir og veðtryggingar þriðja aðila.“ Fyrir neðan framangreinda nafnritun er enn annar texti sem ábyrgðarmaður getur staðfest með undirskrift sinni, svohljóðandi: „Þrátt fyrir að ofangreint greiðslumat gefi það til kynna að greiðandi getur ekki efnt skuldbindingar sínar, óskar ábyrgðarmaður eftir að lánið verði veitt engu að síður. Staðfestist það hér með.“ Sóknaraðili ritaði nafn

sitt ekki undir síðastgreindan texta, en gert er ráð fyrir slíkri undirskrift á hinu prentaða skjali.

Í framhaldi af þessu var lánið greitt út.

Þann 18. nóvember 2008 og 20. maí 2009 var skrifað undir breytingar á greiðsluskilmálum skuldabréfsins og samþykkti sóknaraðili þær breytingar með undirritun sinni. Samkvæmt gögnum málsins fór lánið oft í vanskil og sendi varnaraðili aðalskuldara og sóknaraðila innheimtubréf vegna þess 20. janúar 2011. Varnaraðili beindi jafnframt greiðsluáskorun að aðalskuldara 23. september 2013. Þar er heildarfjárhæð kröfunnar vegna skuldabréfsins tilgreind 1.795.196 kr., þar af eru gjaldfallnar afborganir 1.052.629 kr..

Lögmaður sóknaraðila sendi varnaraðila tölvupóst 3. janúar 2017 og krafðist niðurfellingar á ábyrgðarskuldbindingu sóknaraðila „þar sem bankinn fór ekki eftir 2. másl. 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins um notkun ábyrgðar á skuldum einstaklinga frá 2001“ (hér eftir einnig vísað til þess sem samkomulagsins).

Umræddur máslíður hljóðar svo: „Ef niðurstaða greiðslumats bendir til að greiðandi geti ekki efnt skuldbindingar sínar en ábyrgðarmaður óskar eftir að lán verði veitt engu að síður, skal hann staðfesta það skriflega.“

Beiðni sóknaraðila var hafnað af varnaraðila með tölvupósti 4. janúar s.á. með vísun til dóms Héraðsdóms Suðurlands í máli nr. E-434/2010 og til úrskurðar nefndarinnar í máli nr. 85/2012. Af þessum sökum var málinu skotið til nefndarinnar.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krefst þess að sjálfskuldarábyrgð hans á skuldabréfi nr. X, útfefnu 28. október 2005 af A, upphaflega að fjárhæð 1.300.000 kr., til forvera varnaraðila verði vikið til hliðar í heild.

Byggt er á því að varnaraðili hafi með „athöfnum sínum og athafnaleysi“ brotið gegn reglum samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga frá 2001, einkum og sér í lagi 2. másl. 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins, þannig að sjálfskuldarábyrgð sóknaraðila sé ógildanleg á grundvelli laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggæringa (sml.). Um sé að ræða sérreglu sem tekur til þeirra tilvika þar sem niðurstaða greiðslumats á aðalskuldara er neikvæð, eins og í þessu tilviki, og hann getur ekki efnt fjárskuldbindingar þær sem ábyrgðin tekur til. Sé þar sérstaklega og með afdráttarlausum hætti kveðið á um að ef ábyrgðarmaður óskar eftir því að lán verði veitt, þrátt fyrir slíka niðurstöðu greiðslumats, skuli hann staðfesta það skriflega. Varnaraðila hafi borið að fylgja formreglum samkomulagsins og afla umræddrar staðfestingar til að ekki væri nokkur vafi á því að sóknaraðili óskaði eftir að taka á sig aukna áhættu í ljósi þess að lántaki stóðst ekki greiðslumat.

Sóknaraðili byggir á skýringu á framangreindri reglu í 2. másl. 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins í dómi Hæstaréttar í máli nr. 169/2012 þar sem segi m.a. að á lánveitanda hafi hvílt „sérstök skylda til þess að vekja athygli [umræddra veðsala] á þeirri staðreynd að [lántaki] stóðst ekki greiðslumatið og að það fæli í sér verulega aukna áhættu fyrir [þá]“. Bankinn hafi brugðist skyldum sínum í þessu efni. Hann hefði ekki átt að leggja viðkomandi skjöl fram til undirritunar án þess að „aflað væri sérstaks samþykkis þeirra til að veita veðið þar sem [lántaki] stæðist ekki greiðslumatið“. Beri dómur þessi með sér að ríkar skyldur hvíli á lánveitanda í sambærilegum tilvikum að veita upplýsingar um þá verulega aukna áhættu sem felst í því að veita ábyrgð þegar lántaki stenst ekki greiðslumat og til að afla sérstaks samþykkis ábyrgðarmanns við því að veita ábyrgð, sbr. og til hliðsjónar dóma Héraðsdóms Reykjavíkur í máli nr. E-362/2013 og E-1042/2013. Við mat á ógildingarkröfunni í málinu segi í dóminum að

bankinn hefði ekki átt að leggja viðkomandi skjöl fram til undirritunar „án þess að gera sérstakar ráðstafanir til að áfrýjendur fengju réttar og fullnægjandi upplýsingar um áhættu sína og að aflað væri sérstaks samþykkis þeirra til að veita veðið þótt lántakinn stæðist ekki greiðslumatið“. Sóknaraðili byggir auk þess á að Hæstiréttur hafi í dómum sínum í málum nr. 4/2013 og 569/2013 vísað til þess sem meginmarkmiðs með samkomulaginu frá 2001 að tryggja að ábyrgðarmenn geri sér ljósa grein fyrir þeirri áhættu sem þeir takast á herðar með veitingu slíkrar ábyrgðar.

Sóknaraðili kveður varnaraðila ekki hafa aflað hins sérstaka samþykkis fyrir því að lánið yrði veitt, þrátt fyrir að lántaki stæðist ekki greiðslumat, þar sem sóknaraðili hefði ekki ritað nafn sitt undir texta þar um á greiðslumati greiðanda, sbr. framangreint. Slíkri undirritun hefði verið ætlað að mæta kröfum 2. máls. 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins. Varnaraðili hafi heldur ekki uppfyllt skyldu sína til að vekja athygli á þeirri verulega auknu áhættu sem fólst í því að aðalskuldari stóðst ekki greiðslumatið. Þótt fram hafi komið í skjalinu að greiðslugeta lántaka teldist ekki næg hafi skjalið ekki falið í sér neina frekari viðvörðun um þá verulega auknu áhættu sem í því fólst fyrir sóknaraðila. Viðvörðun í þá veru verði ekki heldur talin felast í hinum almenna upplýsingabæklingi sem sóknaraðili staðfesti með undirritun sinni að hafa kynnt sér en fékk þó ekki afhentan. Það sé sjálfstætt brot varnaraðila á 1. mgr. 4. gr. samkomulagsins. Bæklingur þessi hafi heldur ekki verið lagður fram í málinu og verði af þeirri ástæðu að telja ósannað að hann veiti þess konar viðvörðun sem hér um ræðir.

Sóknaraðili segir að ekki sé með neinu móti unnt að fallast á að undirritun sóknaraðila undir fyrri yfirlýsinguna á skjalinu feli einnig í sér staðfestingu á seinni yfirlýsingunni. Blasi við af uppsetningu skjalsins, sem varnaraðili samdi einhliða, að talið hafi verið nauðsynlegt að fá seinni yfirlýsinguna undirritaða til að mæta kröfum 2. másl. 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins. Fyrri yfirlýsingunni hafi verið ætlað að mæta kröfum 1. másl. sömu málsgreinar. Skjalið hafi verið samið af varnaraðila einhliða, sem búið hafi yfir sérfræðipækkingu á sviði fjármála, með stöðluðum skilmálum og verði varnaraðili að sæta því að allur vafi um merkingu ákvæða og/eða skilmála verði skýrður sóknaraðila í hag.

Krafa sóknaraðila er studd við 36. gr. sml. um að samningi megi víkja til hliðar í heild eða hluta eða breyta ef það yrði talið ósanngjarnt eða andstætt góðri viðskiptavenju að bera hann fyrir sig. Hvað varði efni samningsins og atvik við samningsgerðina vísist til þess sem haldið hefur verið fram um að til ábyrgðar sóknaraðila á umræddri skuld hafi stofnast án þess að varnaraðili gætti skyldna sinna samkvæmt tilgreindu ákvæði samkomulagsins. Verði varnaraðili að bera hallann af því að vinnubrögð væru ekki eins vönduð og gert sé ráð fyrir í samkomulaginu. Enn fremur hafi varnaraðili notið aðstöðumunar gagnvart sóknaraðila. Samkvæmt framangreindu standi heildarmat á þeim atriðum sem greinir í 2. mgr. 36. gr. sml. til þess að ósanngjarnt sé fyrir varnaraðila skv. 1. mgr. sömu greinar að bera fyrir sig hina umdeildu sjálfskuldarábyrgð. Beri því að víkja henni til hliðar að öllu leyti. Vísar sóknaraðili til áður nefnds Hæstaréttardóms í máli nr. 169/2012 og til fullnaðardóms Héraðsdóms Reykjavíkur í máli nr. E-1042/2013. Sá dómur hafi fordæmisgildi fyrir úrlausn þessa máls vegna líkinda málanna og undirliggjandi skjala enda sé um sama lánveitanda að ræða. Þannig hafi sjálfskuldarábyrgðaraðili í hvorugu málinu undirritað seinni yfirlýsinguna á greiðslumati greiðanda. Segi m.a. í forsendum héraðsdóms: „Samkvæmt þessu verður að leggja til grundvallar að bankinn hafi ekki aðeins vanrækt skyldu sína til að afla hins sérstaka samþykkis áður en lánið var veitt, heldur hafi bankinn verið meðvitaður um hvað á skorti í þessum efnum.“ Hafi jafnframt þótt vera ljós að bankinn hefði ekki uppfyllt sérstöku skyldu sína samkvæmt 2. másl. 3. mgr. 4.

gr. samkomulagsins frá 2001 um að vekja athygli á þeirri verulega auknu áhættu sem fólst í því að lántaki stóðst ekki greiðslumatið.

Loks kveður sóknaraðili að það sé óheiðarlegt af varnaraðila að bera samninginn fyrir sig skv. 33. gr. sml. þegar ljóst sé að varnaraðili hafi vanrækt við samningsgerðina að fara eftir áskilnaði títtnefnds ákvæðis samkomulagsins. Auk þess sé óheiðarlegt af varnaraðila að byggja einhliða rétt á þeim lánessamningi sem hefur verið hefur grundvöllur að innheimtuaðgerðum hans á hendur sóknaraðila án tillits til annarra skuldbindinga sem varnaraðili bar sjálfur gagnvart sóknaraðila samkvæmt samkomulaginu.

Í athugasemdum sínum við mótbárum varnaraðila mótmælir sóknaraðili tilvísun til Héraðsdóms Suðurlands í máli nr. E-434/2010 þar sem málsatvik séu þar önnur og ósambærileg en í fyrirliggjandi máli og kröfuhafinn annar og skuldaskjöl hans ólík þeim sem hér er um að tefla. Ekki verði sóknaraðili heldur sakaður um tómlæti sem sé ólöglærður og hafi enga sérstaka þekkingu eða reynslu af viðskiptum af þessu tagi.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að kröfu sóknaraðila verði hafnað. Með vísan til dóms Héraðsdóms Suðurlands í máli nr. E-434/2010 og úrskurðar nefndarinnar í máli nr. 85/2012 séu ekki forsendur til að víkja umræddri ábyrgð til hliðar með vísan til 36. gr. sml. Sjálfskuldarábyrgð sóknaraðila til tryggingar efnudum framangreinds skuldabréfs sé gild.

Varnaraðili kveður samkomulagið um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga hvorki hafa lagagildi né fela í sér ófrávíkjanlegar formreglur sem sjálfkrafa hafi þær afleiðingar að ógilda beri ábyrgðaryfirlýsingu hafi samkomulaginu ekki verið fylgt út í æsar. Meta þurfi allar aðstæður við lánveitingu, samning aðila og önnur atriði sem varpað geti ljósi á hvort ógilda beri ábyrgðaryfirlýsingu og þá í samræmi við 36. gr. sml. Vísar varnaraðili til dóms Hæstaréttar í máli nr. 116/2010 þar sem fram komi að „þótt fyrir liggi að sérstakt mat á greiðslugetu skuldara lánsins hafi ekki farið fram, eins og reglur samkomulagsins [kveði] á um, [hafi] það ekki í för með sér ógildi ábyrgðaryfirlýsingar áfrýjanda“. Einnig vísar varnaraðili til úrskurðar nefndarinnar í máli nr. 10/2011. Þar komi fram að þegar metið sé hvort skortur á sönnun um að sóknaraðili hafi kynnt sér efni upplýsingabæklings um ábyrgðir eigi að leiða til þess að ábyrgð sóknaraðila verði vikið til hliðar á grundvelli 36. gr. sml. þurfi að meta hvort talið verði ósanngjarnt eða andstætt góðri viðskiptavenju að bera samningsskilmálana fyrir sig. Líta beri til efnis samnings, stöðu samningsaðila, atvika við samningsgerðina og atvika sem síðar komu til. Sóknaraðili hafi ekki sýnt fram á með málalíbúnaði sínum að skilyrði til að víkja samningnum til hliðar séu uppfyllt.

Varnaraðili kveður fyrir liggja að greiðslumat á skuldara hafi verið framkvæmt í samræmi við 3. gr. samkomulagsins og að sóknaraðili hafi undirritað yfirlýsingu um að hann hefði kynnt sér og skilið matið, eins og greinir hér að ofan, og að það væri fullnægjandi fyrir sig auk þess sem sóknaraðili hefði kynnt sér efni upplýsingabæklings varnaraðila um persónuábyrgðir og veðtryggingar þriðja aðila. Hvað það snerti að sóknaraðili ritaði ekki undir þar sem gert var ráð fyrir undirskrift sóknaraðila til staðfestingar á því að hann vildi að lánið yrði veitt þrátt fyrir að greiðslumatið gæfi til kynna að aðalskuldari gæti ekki staðið við skuldbindingar sínar, segir varnaraðili að sóknaraðili ritaði undir skuldabréfið sem sjálfskuldarábyrgðaraðili 28. október 2005, sama dag og hann ritaði nafn sitt á skjalið „Niðurstöður greiðslumats“ með neikvæðri niðurstöðu fyrir greiðanda. Hafi sóknaraðili hvorki gert efnislegar athugasemdir við matið né haldið því fram að forsendur þess væru rangar. Telji varnaraðili því skilyrði

síðari máls. 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins hafa verið uppfyllt með fullnægjandi hætti enda verði að telja að undirritun sóknaraðila undir greiðslumatið og skuldabréfið feli í sér yfirlýsingu um að þrátt fyrir neikvætt greiðslumat hafi vilji hans staðið til þess að lánið yrði veitt. Skjöl málsins beri enn fremur með sér að sóknaraðili hafi kynnt sér upplýsingabækling varnaraðila um persónuábyrgðir og veðtryggingar þriðja aðila. Sé því ljóst að skilyrði 1. og 2. mgr. 4. gr. samkomulagsins hafi einnig verið uppfyllt. Loks liggi fyrir að lántaki hafi staðfest með undirritun sinni á skjali merkt „Forsendur fasteignalánamats“ að þær upplýsingar sem þar kæmu fram væru réttar og heimilaði að þær yrðu veittar sóknaraðila, sbr. fyrri másl. 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins. Með vísan til framangreinds telur varnaraðili að hann hafi í öllum atriðum farið að ákvæðum samkomulagsins frá 2001.

Varnaraðili mótmælir tilvísun sóknaraðila til dóms Hæstaréttar í máli nr. 169/2012 og segir grundvallarmun vera á skjalinu „Niðurstaða greiðslumats“ sem liggi til grundvallar í þessu máli annars vegar og hins vegar skjali sem ber heitið „Niðurstöður fasteignalánamats“ sem var grundvöllur ágreinings í framangreindu máli fyrir Hæstarétti. Það skjali lúti að fasteignalánamati og í nefndu tilviki hafi komið fram í því að fjármögnun væri talin takast enda þótt niðurstaða dálks um tekjur og útgjöld væri neikvæð. Því gerði umrætt skjali ekki ráð fyrir yfirlýsingu veðsala þess efnis að þrátt fyrir að greiðslumat gæfi til kynna að skuldari gæti ekki efnt fjárskuldbindingar sínar óskaði eigandi veðsins eigi að síður eftir því að lánið yrði veitt og að hann myndi leggja fram veð sitt til tryggingar. Hæstiréttur hefði talið yfirlýsinguna um að fjármögnun myndi takast vera ranga og villandi og að uppfylla hefði þurft ákvæði 2. másl. 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins í málinu. Af því leiddi að dómurinn taldi að ekki yrði gerð sú krafa til veðsala að þeir hefðu mátt átta sig á þessari stöðu þótt þeir kynntu sér efni upplýsingabæklings lánveitandans og þar með reglur samkomulagsins sem þar var að finna. Í því máli sem hér væri til umfjöllunar væri niðurstaða greiðslumatsins hvorki röng né villandi. Yrði því að telja að sóknaraðili hefði með undirritun sinni á greiðslumatið og skuldabréfið lýst yfir að þrátt fyrir neikvætt greiðslumat væri óskað eftir að lánið yrði veitt. Þá mótmælir varnaraðili þeirri túlkun á framangreindum dómi Hæstaréttar að hann beri með sér að regla 2. másl. 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins feli í sér skyldu lánveitanda til að veita sérstaklega upplýsingar um þá verulega auknu áhættu sem felist í því að veita ábyrgð þegar lántaki stenst ekki greiðslumat til viðbótar við skyldu til að afla sérstaks samþykkis ábyrgðarmanns við því að gangast í ábyrgð þrátt fyrir slíka niðurstöðu. Jafnframt mótmælir varnaraðili tilvísun sóknaraðila til dóms Héraðsdóms Reykjavíkur í máli nr. E-1040/2010 enda hafi þar verið lagt til grundvallar að bankanum hefði verið ljóst frá upphafi að stefnandi hefði ekki verið reiðubúinn að takast á herðar ábyrgð á endurgreiðslu skuldar þar sem skuldarinn hefði ekki staðist greiðslumat.

Loks bendir varnaraðili á að hluti af andvirði skuldabréfsins sem sóknaraðili var í sjálfskuldarábyrgð fyrir var ráðstafað til greiðslu eldri skuldar lántaka sem sóknaraðili var sjálfskuldarábyrgðaraðili að, en taka verði það með í reikninginn við sanngirnismat samkvæmt 36. gr. sml. Vísar varnaraðili til dóma Hæstaréttar í málum nr. 169/2012 og 376/2013 framangreindu til stuðnings.

Varnaraðili mótmælir auk þess að óheiðarlegt sé vegna aðstæðna við lánveitinguna að ætlast til að sóknaraðili sé bundinn við loforð sitt og telur þar á ofan að ógildingarkrafa sóknaraðila sé fallin niður fyrir tómlæti. Sóknaraðili hafi fyrst gert athugasemdir við ábyrgðina ellefu árum eftir að hún var veitt. Þá hafi engar athugasemdir komið fram af hans hálfu við skilmálabreytingar á láninu á árunum 2008 og 2009 eða fjölmargar vanskilatilkynningar, innheimtubréf, greiðsluáskorun og fjárnám hjá sóknaraðila 28. febrúar 2012, og er þá ekki allt talið. Framangreindu til

stuðnings vísar sóknaraðili til dóms héraðsdóms, sem staðfestur var í Hæstarétti í máli nr. 575/2012, þar sem sérstaklega hafi verið tekið fram að ábyrgðaraðili hefði sýnt af sér tómlæti með því að hafa ekki haft uppi athugasemdir fyrir en sex árum eftir að hann gekkst í ábyrgðina. Jafnframt vísar sóknaraðili til dóma Hæstaréttar í málum nr. 346/2015 og 471/2016 þar sem er tiltekið að athugasemdir komi annars vegar sjö árum og hins vegar níu árum eftir að veð voru veitt.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að því að sjálfskuldarábyrgð sóknaraðila dags. 28. október 2005 á skuldabréfi A verði vikið til hliðar í heild á grundvelli 36. gr. sml.

Sóknaraðili reisir kröfu sína á því að forveri varnaraðila hafi ekki fylgt reglum samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga frá 1. nóvember 2001 við umrædda lánveitingu. Sóknaraðili hafi ekki fallist á að lán yrði veitt aðalskuldara þrátt fyrir að greiðslumat gæfi til kynna að hann gæti ekki efnt fjárskuldbindingar sínar þar sem hann hefði ekki ritað undir yfirlýsingu þar um á stöðluðu skjali varnaraðila um niðurstöður greiðslumatsins. Þar með væru skilyrði 2. málsl. 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins ekki uppfyllt.

Umrætt samkomulag tekur til þess úrlausnarefnis sem liggur fyrir nefndinni. Samkvæmt 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins skal tryggt að ábyrgðarmaður geti kynnt sér niðurstöðu greiðslumats áður en hann gengst í ábyrgðina, enda liggja fyrir að greiðandi hafi samþykkt það. Niðurlag 3. mgr. er svohljóðandi „Ef niðurstaða greiðslumats bendir til að greiðandi geti ekki efnt skuldbindingar sínar en ábyrgðarmaður óskar eftir að lán verði veitt engu að síður, skal hann staðfesta það skriflega“.

Skuldabréf nr. X var útgefið þann 28. október 2005. Fram fór mat á greiðslugetu A, útgefanda skuldabréfs nr. X, í samræmi við áður nefnt samkomulag og var matið undirritað af sóknaraðila þann 28. október 2005 og því uppfyllt skilyrði 4. gr. samkomulagsins. Þá bera skjölin „Niðurstöður greiðslumats“ og skuldabréfið einnig með sér að sóknaraðili hafi kynnt sér upplýsingabækling varnaraðila um persónuábyrgðir og veðtryggingar þriðja aðila, sbr. 4. gr. samkomulagsins.

Sóknaraðili undirritaði þann 28. október 2005 skuldabréf nr. X þrátt fyrir að hafa undirritað skjalið „Niðurstöður greiðslumats“ þann 21. október 2005 sem að sýndi greinilega að útgefandi umrædds skuldabréfs, A, gæti ekki staðið við skuldbindingar sínar. Hefur sóknaraðili ekki gert efnislegar athugasemdir við matið eða haldið því fram að forsendur þess séu rangar. Hafa því skilyrði 3. mgr. 4. gr. samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga verið uppfyllt meðfullnægjandi hætti, enda verður að telja að undirritun sóknaraðila undir greiðslumatið og skuldabréfið feli í sér yfirlýsingu um að þrátt fyrir neikvætt greiðslumat hafi hann óskað eftir að lánið yrði veitt engu að síður, sbr. 4. gr. samkomulagsins.

Í ljósi framangreinds eru ekki forsendur til að víkja ábyrgð sóknaraðila á skuldabréfi nr. X til hliðar með vísan til 36. gr. laga nr. 7/1936 um sammingsgerð, umboð og ógilda löggæringa.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F, er hafnað.

Reykjavík, 7. júlí 2017.
Auður Inga Ingvarsdóttir

Geir Arnar Marelsson
Oddur Ólason

Hrannar Már Gunnarsson
Fura Sóley Hjálmarsdóttir